

REMINISCERE – Rozpomeň se. Hospodine, pamatuj na
svoje
slitování. (Ž 25,6)

Biblická čtení:

1Mojžíšova 12,1-4a: I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“ A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal.

Římanům 4,1-5.13-17: Co tedy řekneme o Abrahamovi, našem tělesném praotci? Čeho dosáhl? Kdyby Abraham dosáhl spravedlnosti svými skutky, měl by se čím chlubit – ale ne před Bohem! Co říká Písmo? ‚Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.‘ Kdo se vykazuje skutky, nedostává mzdu z milosti, nýbrž z povinnosti. Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost.

Zaslíbení, že dostane svět za dědictví, nebylo dáno Abrahamovi a jeho potomstvu na základě zákona, nýbrž na základě spravedlnosti z víry. Kdyby dědici byli ti, kteří stavějí na zákoně, byla by víra zbavena smyslu a zaslíbení zrušeno. Zákon s sebou nese Boží hněv: kde není zákon, není ani přestoupení zákona. Proto mluvíme o spravedlnosti z víry, aby bylo jasné, že je to spravedlnost z milosti. Tak zůstane

v platnosti zaslíbení dané veškerému potomstvu Abrahamovu – nejen těm, kdo stavějí na zákoně, ale

i těm, kdo následují Abrahama vírou. On je otcem nás všech, jak je psáno: ‚ustanovil jsem tě za otce mnohých národů.‘ Je naším otcem před tvářmi toho, v nějž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým

a povolává v bytí to, co není.

Jan 3,1-17: Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci

a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ Nikodém se ho otázal: „Jak se to může stát?“ Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit

o nebeských? Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.

Jsi požehnaný, buď požehnáním

Ab – otec, Abram – vznešený, Abraham - otec mnohých národů, otec všech věřících. Jak se to stalo? Jeho důvěrou (vírou) v Boha, která se projevila jeho poslušností. Abram má opustit příbuzenstvo (rodinu), má opustit zemi, tedy i náboženství, které v ní bylo uctíváno. Vydává se do nejistoty, že se o něj, jako starého člověka, jeho rodina postará.

Vyjdi do země, kterou ti ukážu. Nápadná neurčitost. Nemá žádný plán, jen že mu Hospodin ukáže, kam jít. Šel a nevěděl, kam přijde. My jsme vysíláni někam, co nám Pán Bůh ukáže. Spolehnout se na to, prosit o to, aby nám to Pán Bůh ukázal. Pak také opravdu vyrazit „na cestu“.

Požehnání – staň se požehnaním, má široký okruh významů, od duchovních kvalit přes tělesné zdraví zajišťující potomky, ekonomickou prosperitu, život bez války. Abramovo požehnání obsahuje gradaci; vztahuje se jen na Abrama, pak i na jeho okolí, posléze všechny čeledi země. Hospodin zamýšlí své požehnání všem lidem. Jsi požehnaný – buď požehnaním.

J 3,16 Neboť Bůh tak miloval svět... je evangelium v kostce. Je to hutný text, pokusme se jej naředit. Láska ke světu je dovolena Bohu, ne že my bychom měli milovat svět. Na svět si musíme dávat pozor. Je tím míněn náš život, kde si sami dokážeme udělat radost, sami si ho zařídit, sami být šťastní. My milovat svět nemáme.

My máme milovat Boha. Bůh dává svého Syna jako dar čistě z lásky; ne proto, že se musí naplnit nějaká spravedlnost.

Jan nás zve k tomu, abychom si svůj život dokázali představit jako předjímku, ochutnání něčeho, co je teprve před námi.

Vítr vane kam chce, aspekt Boží svobody, která není podmíněna ničím, čím jsme determinováni my, ale nevíme ani odkud přichází. Vítr přichází odněkud, nevíme odkud, nevíme, kam jde. Jakoby na chvíli zaslechneme. A tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. Nelze to zdůvodnit náb. výchovou, mimořádnou situací, zvláštním uspořádáním mysli.

Žít poctivý křesťanský život je projevem Božího působení skrze nás, které si ani neuvědomujeme. Když se nám něco opravdu povede, velmi důležité je vědět, že to nejsem já, kdo to obstaral, zařídil. Je ohromné, že se z toho můžeme radovat. Ale stalo se to proto, že jsme se setkali s vodou a Duchem, který ze mě udělal nového člověka.

